

Hallaar

IJswater voor ALS-patiënt

Oud-schoolhoofd wil zenuwaandoening onder aandacht houden met Ice Bucket Challenge

Leo Verhaegen, het laatste schoolhoofd van de zelfstandige jongensschool Onzea in Heist-op-den-Berg, heeft zondagochtend met twee van zijn kinesisten de Ice Bucket Challenge aangegaan. Met het initiatief wil de ALS-patiënt de zenuwaandoening onder de aandacht houden.

• “Het was fantastisch”, reageert Leo (75), nadat zijn zoon Bert hem zondagochtend een ijswaterremmer over het hoofd kieperde in de tuin van kinesistenpraktijk Saskia Peeters in Hallaar (Heist). Uit zijn linkerbroekzak diepte de zeventiger nog enkele ijsblokjes op en plette ze tussen zijn vingers. Ook de gastvrouw, collega-kinesiste Leni Van Kerckhoven en kleinzoon Jelle gingen voor de ‘bijl’ en hielden er een nat pak aan over. Twee collega-kinesisten waren niet op de afspraak. Zij kennen hun ‘straf

later.

Na het doorslaande internationale succes van de Ice Bucket Challenge vorig jaar, is het watergieten voor het goede doel op de terugweg. De ALS-Liga België probeerde eerder dit jaar om het initiatief nieuw leven in te blazen, zonder succes evenwel. Daarop besloot ALS-patiënt en het bekende oud-schoolhoofd Leo Verhaegen om het heft in eigen handen te nemen. Samen met zijn kinesisten ging hij de Ice Bucket Challenge aan.

Aandoening gestabiliseerd

“Er is nog te weinig geweten over de zenuwaandoening. Daarom moet de aandacht erop gevestigd blijven. Tot nu toe ben ik mentaal nog in orde en is de aandoening min of meer gestabiliseerd. Ik eet goed en vat gemakkelijk de slaap. Alleen mijn benen willen niet meer mee, waardoor ik in een rolwagen ben beland”, luidt het.

Verhaegen stond tot in 1992 voor

Leo (l.) kan zijn lach niet inhouden als kleinzoon Jelle een emmer water over zich heen krijgt. FOTO ALAIN TRAPPENIERS

de klas, in de toen nog zelfstandige jongensschool Onzea in het centrum van Heist-op-den-Berg. Die job combineerde hij een tijdje met de functie van schoolhoofd. Na de fusie werd hem twee keer een directeursstoel aangeboden, maar telkens weigerde hij. “Tot mijn pensioen op mijn 52ste, stond ik voor de klas. Dat was het liefste wat ik deed”, vertelt hij. Vijftien jaar lang genoot hij van het leven na het onderwijs als duivenmelker en tuinier. Tot in 2007, toen zijn been niet meer meewilde. Het ene onderzoek volgde het andere op. De diagnose was hard. “Maar ik houd me nog wel scherp met het schrijven van artikels voor de duivenbond en enkele kleinere karweien in de tuin. Soms sta ik nog recht, maar dan moet ik wel opletten om niet te vallen, wat toch een risico met zich mee brengt”, stelt Leo.

ALAIN TRAPPENIERS

📞 www.als.be